

ÎNCHEIERE

27 mai 2020

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Maria Ghervas
Nina Vascan
Victor Burduh

examinând admisibilitatea recursului depus de societatea cu răspundere limitată „Nixon Hotel”,

în cauza de contencios administrativ intentată la cererea de chemare în judecată depusă de societatea cu răspundere limitată „Nixon Hotel” împotriva Direcției autorizare și disciplină în construcții a Primăriei municipiului Chișinău cu privire la contestarea actului administrativ și prelungirea termenului de executare a lucrărilor de construire,

împotriva deciziei din 09 octombrie 2019 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a respins apelul depus de societatea cu răspundere limitată „Nixon Hotel” împotriva hotărârii din 10 iulie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, prin care s-a respins ca neîntemeiată acțiunea depusă de societatea cu răspundere limitată „Nixon Hotel”,

constată:

La 19 ianuarie 2018, societatea cu răspundere limitată „Nixon Hotel” (în continuare SRL „Nixon Hotel”) a depus cerere de chemare în judecată în procedura contenciosului administrativ împotriva Direcției autorizare și disciplină în construcții a Primăriei municipiului Chișinău cu privire la contestarea actului administrativ și prelungirea termenului de executare a lucrărilor de construire.

În motivarea cererii de chemare în judecată a invocat că, este beneficiarul autorizației de construire nr. 49 din 15 martie 2016, eliberată pentru construirea unui complex hotelier cu nivelul pe verticală D+P+6 pe terenul amplasat pe str. Xxx, mun. Chișinău.

Conform condițiilor autorizației de construire termenul de începere a lucrărilor de construcție este de 6 luni de la data eliberării autorizației, iar durata executării lucrărilor nu va depăși 24 de luni din momentul începerii lucrărilor de construcție.

Astfel, în scopul respectării prevederilor articolului 23 alin. (1) din Legea privind autorizarea executării lucrărilor de construcție nr. 163 din 09 iulie 2010, SRL „Nixon Hotel” la 11 aprilie 2016 a depus la Primăria municipiului Chișinău și Inspecția de Stat în Construcții declarație de demarare a lucrărilor autorizate de

construcție. Respectiv, termenul de începere a lucrărilor conform declarației depuse este data de 11 aprilie 2016.

În scopul executării lucrărilor de construcție la șantierul menționat au fost executat următoarele lucrări: s-a montat gardul de protecție provizoriu, s-au trasat axele, s-a instalat macaraua, s-a curățit și pregătit terenul pentru construcție, s-au executat căile de acces.

Ulterior, în temeiul încheierii din 25 aprilie 2016 a Judecătoriei Centru, mun. Chișinău, și deciziei din 28 iunie 2016 a Curții de Apel Chișinău a fost suspendată derularea lucrărilor de construcție începând cu data de 25 aprilie 2016.

Prin încheierea din 17 noiembrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, devenită irevocabilă la 15 decembrie 2017, s-a încetat procesul și s-au anulat măsurile de asigurare aplicate prin actele judecătorești nominalizate supra.

Astfel, reclamanta a menționat că, din motivul suspendării executării autorizației de construire nr. 49 din 15 martie 2016, în perioada 25 aprilie 2016 și 15 decembrie 2017, adică 20 de luni a fost în imposibilitate să continue lucrările de construcție demarate în baza Declarației din 11 aprilie 2016 și autorizației de construire nr. 49 din 15 martie 2016.

Respectiv, în baza articolului 15 alin. (5) din Legea privind autorizarea executării lucrărilor de construcție nr. 163 din 09 iulie 2010 și articolului 14 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 793-XIV din 10 februarie 2000, la 22 decembrie 2017, s-a adresat Primăriei municipiului Chișinău cu cerere, prin care a solicitat prelungirea termenului de executare a lucrărilor de construcție de 24 de luni, care să înceapă a curge din data de 15 decembrie 2017, data devenirii irevocabile a încheierii judecătorești prin care au fost anulate măsurile de asigurare a acțiunii.

În motivarea cererii a menționat despre imposibilitatea continuării lucrărilor de construire în legătură cu suspendarea autorizației de construire nr. 49 din 15 martie 2016.

Prin răspunsul nr. 52/2163 din 02 ianuarie 2018, semnat de șeful-interimar al Direcției autorizare și disciplină în construcții a Primăriei municipiului Chișinău a fost refuzat în prelungirea valabilității autorizației de construire, din motiv că aceasta a fost suspendată în baza unei încheieri judecătorești. Drept urmare, restabilirea termenului omis și repunerea autorizației de construire contestate în valabilitatea corespunzătoare este prerogativa instanței de judecată.

Totodată, autoritatea publică a notat că, având în vedere complexitatea problemelor din zona respectivă și evoluția lucrărilor în perioada de suspendare a lucrărilor, este oportună obținerea unei autorizații noi de construire cu concretizarea situației și vecinătăților la zi, înlăturarea erorilor de orice natură, conform prevederilor articolelor 12, 15 și 16 din Legea nr. 163 din 09 iulie 2010.

Reclamanta a considerat refuzul ca fiind ilegal, neîntemeiat și nemotivat, deoarece o perioadă de 20 de luni a fost în imposibilitate să execute lucrările de construcție, din motivul suspendării acțiunii autorizației de construire, iar termenul rămas de 4 luni nu este suficient pentru a executa construcția preconizată.

La fel, este neîntemeiat argumentul autorității publice privind necesitatea primirii unei noi autorizații, or, autorizația de construire nr. 49 din 15 martie 2016 este valabilă.

Reclamanta SRL „Nixon Hotel” a solicitat instanței de judecată recunoașterea ilegalității refuzului Direcției autorizare și disciplină în construcții a Primăriei

municipiului Chișinău nr. 52/2163 din 02 ianuarie 2018; și prelungirea termenului de executare a lucrărilor de construire de 24 de luni, care va începe să curgă din data devenirii irevocabilă a hotărârii judecătorești emise pe cauza dată.

La 26 iunie 2018, reclamanta SRL „Nixon Hotel” a depus cerere, prin care a concretizat pretenția cu privire la prelungirea termenului de executare a lucrărilor de construire, solicitând dispunerea prelungirii termenului de executare a lucrărilor de construire de 24 de luni, conform autorizației de construire nr. 49 din 15 martie 2016, beneficiar SRL „Nixon Hotel”, termen care începe să curgă din data devenirii irevocabilă a hotărârii judecătorești emise pe cauza dată (f.d. 40).

Prin hotărârea din 10 iulie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, s-a respins acțiunea depusă de SRL „Nixon Hotel”, ca neîntemeiată (f.d. 45, 49-53).

Prin decizia din 09 octombrie 2019 a Curții de Apel Chișinău s-a respins apelul depus de SRL „Nixon Hotel” împotriva hotărârii din 10 iulie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru (f.d. 92, 93-101).

În motivarea soluțiilor emise, prima instanță și instanța de apel au reținut că SRL „Nixon Hotel” nu a prezentat probe ce ar confirma care este volumul lucrărilor de construcție executat la momentul solicitării prelungirii, cerință obligatorie în sensul articolului 15 alin. (5) din Legea nr. 163 din 09 iulie 2010 și circumstanță ce i-ar permite prelungirea duratei executării lucrărilor.

Instanțele inferioare au apreciat ca fiind neviabil argumentul SRL „Nixon Hotel” precum că termenul de valabilitate al autorizației de construire urmează a fi prelungit cu perioada pentru care aceasta a fost suspendată în baza încheierii judecătorești. Or, instanța de judecată nu poate depăși limitele acțiunii, iar prin cererea de concretizare a acțiunii, reclamanta a solicitat „prelungirea termenului de executare a lucrărilor de construire de 24 luni, conform autorizației de construire nr. 49 din 15 martie 2016, beneficiar SRL „Nixon Hotel”, termen care să înceapă să curgă din data devenirii irevocabile a hotărârii judecătorești emise pe cauza dată.

Astfel, conform autorizației de construire nr. 49 din 15 martie 2016 termenul de începere a lucrărilor de construcție este de 6 luni de la data eliberării autorizației, adică de la 15 martie 2016, iar suspendarea a fost dispusă la 25 aprilie 2016. Deci, SRL „Nixon Hotel” urma să prezinte probe ce confirmă volumul lucrărilor de construcție executat pentru perioada 15 martie 2016 – 25 aprilie 2016, însă, nu a făcut acest fapt.

De asemenea, nu a fost probat prin înscrisuri volumul de lucrări executate *de facto*, avizele autorului proiectului, responsabilul tehnic și dirigintei de șantier.

În atare circumstanțe, instanțele inferioare au conchis că lucrările de construcție a unui complex hotelier nu sunt începute de către investitor (reclamant/apelant) în corespundere cu documentația de execuție avizată și verificată respectiv.

La 23 octombrie 2019, SRL „Nixon Hotel” a depus la Curtea de Apel Chișinău recurs nemotivat împotriva deciziei din 09 octombrie 2019 a Curții de Apel Chișinău, prin care a solicitat casarea deciziei recurate și emiterea unei decizii noi privind admiterea integrală a acțiunii (f.d. 102).

La 10 ianuarie 2020, SRL „Nixon Hotel” a depus la Curtea Supremă de Justiție motivarea recursului împotriva deciziei din 09 octombrie 2019 a Curții de Apel Chișinău, prin care a solicitat casarea deciziei recurate și emiterea unei decizii noi privind admiterea integrală a acțiunii (f.d. 107-109).

Argumentele recursului se rezumă la reiterarea temeiurilor de fapt și de drept ale cauzei, care au fost expuse în cererea de chemare în judecată și cererea de apel.

Suplimentar a invocat că unicul temei invocat de instanțele inferioare în motivarea respingerii acțiunii este neprezentarea „volumului lucrărilor de construcție executate la momentul solicitării prelungirii”, care în opinia instanței este o cerință obligatorie prevăzută la art. 15 alin. (5) din Legea nr. 163 din 09 iulie 2010. Însă, această normă este aplicabilă cazurilor de derulare normală a lucrărilor de construcție în baza autorizațiilor, iar legislația nu prevede expres cazuri de prelungire a termenului autorizației de construire în cazul suspendării autorizațiilor de instanța de judecată.

Respectiv, la examinarea prezentei cauze, instanțele inferioare urmau să se expună referitor la perioada de suspendare și să examineze cazul prin prisma perioadei de suspendare a executării autorizației de construire.

Recurenta a notat că, în atare circumstanță, instanțele inferioare au aplicat legea care nu trebuia să fie aplicată, fapt ce constituie o încălcare a dreptului material, conform art. 432 alin. (2) lit. b) din Codul de procedură civilă și servește temei de casare a hotărârilor contestate.

Mai mult decât atât, instanțele inferioare nu au dat apreciere suportului probator administrat în susținerea cererii de chemare în judecată și care demonstrează necesitatea de a prelungi termenului autorizației de construire nr. 49 din 15 martie 2016.

La fel, recurenta a opinat că instanța de apel neîntemeiat a conchis că nu a prezentat dovezi privind volumul de lucrări executate, or, din circumstanțele speței este evident că SRL „Nixon Hotel” a fost lipsită de posibilitatea legală în termeni legali să execute careva lucrări de construire, din motivul suspendării autorizației pe o perioadă mai mare de 20 de luni.

Efectuând controlul judiciar al hotărârii contestate prin prisma argumentelor expuse în recurs, completul de admisibilitate al completului specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că, prin Legea nr. 116 din data de 19 iulie 2018 a fost adoptat Codul administrativ al Republicii Moldova. Conform art. 257 alin. (1) din Codul administrativ, prezentul cod a intrat în vigoare la 01 aprilie 2019.

Potrivit art. 258 alin. (3) din Codul administrativ, procedurile de contencios administrativ inițiate până la intrarea în vigoare a prezentului cod se vor examina în continuare, după intrarea în vigoare a prezentului cod, conform prevederilor prezentului cod. Prin derogare, admisibilitatea unei astfel de acțiuni în contenciosul administrativ se va face conform prevederilor în vigoare până la intrarea în vigoare a prezentului cod. Prevederile prezentului alineat se vor aplica corespunzător pentru procedurile de apel, de recurs și de contestare cu recurs a încheierilor judecătorești.

Astfel, din sensul normei de drept enunțate urmează că legiuitorul a optat pentru principiul aplicării imediate a noilor reglementări procedurale.

Decizia instanței de apel a fost pronunțată după intrarea în vigoare a Codului administrativ.

Prin urmare, legalitatea procedurilor, care au urmat după punerea în aplicare a Codului administrativ se vor verifica prin prisma Codului administrativ și aici instanța de recurs, cu referire la termenul de depunere a recursului, reține că, în sensul articolului 246 din Codul administrativ, (1) Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă este inadmisibil, recursul se declară ca atare printr-o încheiere.

Completul de admisibilitate al instanței de recurs subliniază că, un stat care dispune de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii săi se bucură de principiile unui proces echitabil prevăzute la articolul 6 § 1 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale (a se vedea cauza Lebedinschi vs Republica Moldova, 16 septembrie 2015, § 32; cauza Sultan vs Republica Moldova, 05 iunie 2018, § 24).

În aceste condiții, procedura de admisibilitate a recursului va fi efectuată și analizată prin prisma articolului precitat, care cuprinde, în mod particular, dreptul de acces la justiție și dreptul de a fi auzit.

Cu privire la primul aspect, instanța de recurs observă că dreptul de acces la un tribunal poate fi limitat, inclusiv în cazul admisibilității contestațiilor înaintate prin intermediul căilor de atac, pentru că prin însăși natura sa, recursul trebuie reglementat de către stat, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere.

În acest sens, criteriile pentru autorizarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile instituite pentru o cale de atac ordinară (a se vedea *inter alia* cauzele Marc Brauer vs Germania, 01 septembrie 2016, § 34; Miessen vs Belgia, 16 octombrie 2016, § 64; Samardžić vs Croația, 20 iulie 2017, § 28; Zubac vs Croația (Marea Cameră), 05 aprilie 2018, § 82).

Așadar, prin prisma articolului 246 din Codul administrativ, completul de admisibilitate verifică dacă actul judecătoresc de dispoziție recurat poate constitui obiectul recursului, dacă cererea dedusă judecății este formulată de persoana îndreptățită, dacă aceasta nu a fost depusă în mod repetat și dacă a fost declarată în termen.

Obiectul prezentului recurs se referă la decizia din 09 octombrie 2019 a Curții de Apel Chișinău, emisă ca instanță de apel, care intră în categoria de acte specificate în articolul 244 alin. (1) din Codul administrativ.

Succesiv, completul de admisibilitate notează că, în sensul art. 245 din Codul administrativ, (1) recursul se depune la instanța de apel în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Instanța de apel transmite neîntârziat Curții Supreme de Justiție recursul împreună cu dosarul judiciar. (2) Motivarea recursului se prezintă Curții Supreme de Justiție în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel. Dacă se depune împreună cu cererea de recurs, motivarea recursului se depune la instanța de apel.

Conform articolului 63 din Codul administrativ, (1) calcularea termenelor în procedura administrativă se efectuează în conformitate cu prevederile art. 259-266 din Codul civil. (2) Dacă o autoritate publică trebuie să efectueze prestații doar pentru o anumită perioadă de timp, atunci această perioadă expiră în ultima zi a ei, chiar și atunci când aceasta este o zi de sâmbătă, duminică sau o zi liberă stabilită prin lege.

La rândul său, articolul 261 din Codul civil (articolul 385 în redacția actuală a Codului civil) prescrie în alin. (1) că, dacă începutul curgerii termenului este determinat de un eveniment sau moment în timp care va surveni pe parcursul zilei, atunci ziua survenirii evenimentului sau momentului nu se ia în considerare la calcularea termenului.

Normele procedurale referitoare la termenele pentru căile de atac sunt, în afara oricărui dubiu, menite să asigure buna administrare a justiției și respectarea, în special, a principiului securității juridice. Persoanele vizate trebuie să se

aștepte ca aceste reguli să fie aplicate (a se vedea cauzele *Tricard vs Franta*, 10 iulie 2001, § 29; *Nicolae Popa vs România*, 09 decembrie 2014, § 16; *Tence vs Slovenia*, 31 mai 2016, § 31). Mai mult ca atât, CtEDO a statuat că, în cazul în care termenul pentru o cale de atac ordinară este prelungit după o perioadă considerabilă de timp, o astfel de decizie poate încălca principiul securității juridice (a se vedea cauzele *Ponomaryov vs Ucraina*, 03 aprilie 2008, § 41; *Ustimenko vs Ucraina*, 20 octombrie 2015, § 47).

Astfel, completul de admisibilitate opinează că, în speță, calea de atac în ordine de recurs a fost demarată în interiorul termenului legal, deoarece decizia Curții de Apel Chișinău datează cu 09 octombrie 2019 și motivată a fost notificată SRL „Nixon Hotel” la 03 decembrie 2019, fapt confirmat prin avizul de recepție a corespondenței DS2100673723AS (f.d. 104), iar recursul a fost depus la 23 octombrie 2019 (f.d. 102), motivarea fiind depusă la 10 ianuarie 2020 (f.d. 107).

Verificând, în temeiul articolului 246 alin. (2) lit. f) din Codul administrativ, dacă cererea de recurs corespunde exigențelor legale de formă și conținut, completul de admisibilitate reține că prin prisma articolului 233 alin. (2) din Codul administrativ, cererea de recurs trebuie să fie semnată de recurent sau de reprezentantul lui legal ori împuternicit.

La caz, completul constată că recursul depus de SRL „Nixon Hotel” a fost semnat olograf de directorul persoanei juridice, Ion Holban, fapt confirmat prin extrasul din Registrul de stat al persoanelor juridice nr. 1135 din 20 ianuarie 2017 (f.d. 4).

În atare circumstanțe, se ajunge la concluzia că, în speță, au fost respectate prevederile articolului 246 alin. (2) lit. f) din Codul administrativ coroborat cu articolul 233 alin. (2).

Succesiv, completul menționează că, deoarece fondul cauzei a fost examinat prin prisma Legii contenciosului administrativ nr. 793-XIV din 10 februarie 2000 și prevederilor din Codul de procedură civilă, instanța de recursului se va conduce tot de aceste prevederi.

Examinând temeiurile recursului depus de SRL „Nixon Hotel”, în raport cu materialele cauzei de contencios administrativ, completul de admisibilitate al completului specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil, din motivele ce succed.

În conformitate cu articolul 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procesual.

Aliniatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

In concreto motivelor inserate în recurs, completul de admisibilitate le apreciază ca fiind lipsite de substanță și care nu pot fi acceptate. Or, recursul împotriva deciziei instanței de apel este o cale de atac de drept, vizând în exclusivitate legalitatea actului de dispoziție contestat. Însă, din analiza recursului depuse de SRL „Nixon Hotel” rezultă că aceasta nu a evidențiat memoriul ilegalității și netemeinicii deciziei recurate.

În acest sens, completul de admisibilitate menționează că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici, care, circumscrise motivelor de recurs îngăduite de lege, sunt de natură a învedera ilegalitatea hotărârii atacate. Respectiv, nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor faptice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de ilegalitate pe care se întemeiază, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului însemnând nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor argumentelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată.

Aderent, recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, condiția legală a dezvoltării motivelor de recurs implicând determinarea greșelilor anume imputate instanței de apel, o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează.

La caz, completul de admisibilitate vădește că argumentele invocate în recurs, după esența lor, pot fi încadrate în temeiurile aplicabile doar procedurii de apel și nu se regăsesc în procedura recursului. Ba mai mult ca atât, acestea au fost deja supuse examinării și aprecierii de către instanța de apel prin prisma articolului 130 din Codul de procedură civilă, fiindu-le oferite concluziile de rigoare și, prin urmare, nu urmează a fi reiterate în ordine de recurs.

Ipotezele relevate certifică în mod clar caracterul lipsit de substanță al recursului, deoarece SRL „Nixon Hotel” nu a invocat niciun argument plauzibil în vederea justificării ilegalității deciziei instanței de apel. Astfel, se evidențiază caracterul declarativ al recursului, deoarece este lipsit de conținut și desprinde simplul fapt al dezacordului recurentei cu soluția dată de instanța inferioară, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului.

În acest sens, completul reamintește că, în jurisprudența sa, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a precizat că dreptul de a fi auzit în combinație cu dreptul la un recurs efectiv sunt în primul rând chestiuni de reglementare în dreptul intern și este în principiu, competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (cauza *Doorson vs Olanda*, 26 martie 1996, § 67).

La acest capitol completul de admisibilitate al instanței de recurs reține că recursul depus de SRL „Nixon Hotel” nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, ce ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, iar ca urmare nu corespund cerinței de a fi „efectiv”, fiind lipsit de șanse de succes și nu este capabil să ofere îndreptarea situației din decizia recurată.

Subsidiar, completul de admisibilitate relevă că, în condițiile din speță, recursul a fost depus după ce SRL „Nixon Hotel” a avut posibilitatea de a fi auzită de o instanță de fond și de o instanță de apel, fiecare dintre care a avut deplină jurisdicție (a se vedea *mutatis mutandis* cauza „Levages Prestations

Services” vs Franța, cererea nr. 21920/93 din 25 octombrie 1996, §48-50).

Prin urmare, instanța de recurs apreciază că recurenteii i-a fost asigurat dreptul de acces la o instanță și dreptul de a fi auzită combinat cu dreptul la un recurs efectiv. De fapt, în cazul când nu există suspiciuni privind încălcarea echității procedurii din perspectiva art. 6 §1 din CEDO, rezultă că participanții au reușit să pună în discuție în fața instanțelor toate observațiile și raționamentele pe care le considerau necesare în vederea apărării punctului său de vedere (Blücher împotriva Cehiei, cererea nr.58580/00 din 11 aprilie 2005, §65-67)

În consecință, nu există aparența unei încălcări a dreptului recurenteii la soluționarea tuturor argumentelor cu privire la judecarea cauzei în apel, în modul în care este garantat de art. 6 § 1 al Convenției.

În astfel de circumstanțe, completul de admisibilitate al completului specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a declara inadmisibil recursul depus de SRL „Nixon Hotel”.

Conform art. 193, 195, 230 și 258 alin. (3) din Codul administrativ și în conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Recursul depus de societatea cu răspundere limitată „Nixon Hotel” se declară inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Maria Ghervas

judecătorii

Nina Vascan

Victor Burduh